

Zpronevěra

Svěřenou věcí a předmětem útoku v případě trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák. mohou být i peníze předané oprávněnou osobou (např. jejich majitelem) jiné osobě k další dispozici s nimi, ovšem pouze za předpokladu, že tímto způsobem nepřejdou do majetku této osoby a nestanou se jejím příjmem. Pokud vznikne mezi takovými osobami právní vztah vyplývající z uzavřené smlouvy a předmětná finanční částka má povahu sjednané zálohy, je vždy nezbytné zjistit, o jaký typ smlouvy v daném případě jde. Jestliže například kupujícimu nebylo dodáno zboží, které bylo předmětem kupní smlouvy (§ 588 a násl. OZ3), nebo v případě smlouvy o dílo (§ 631 a násl. OZ) zhotovitel objednané dílo neprovedl, může jít toliko o nesplnění závazku z takových smluv, pokud by ovšem nešlo o podvodné vylákání zálohy pod předstíranou záminkou dodání zboží nebo ve druhém případě o úmysl neprovést dílo vůbec a tímto způsobem se obohatit (srov. § 250 tr. zák.).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 425/2004, ze dne 3.6.2004)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání podané obviněným P. Č., t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici J., proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2003, sp. zn. 9 To 457/2003, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 1 T 10/2003, a rozhodl podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. a § 265l odst. 1 tr. ř. tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2003, sp. zn. 9 To 457/2003, se zrušuje v části, v níž bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání obviněného proti výroku o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. z rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 1 T 10/2003. Rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 1 T 10/2003, se zrušuje ve výroku o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., v celém výroku o trestu a ve výroku, jímž byla poškozená P. K. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Současně se zrušují i všechna další rozhodnutí na zrušené části obou rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Okresnímu soudu v Kolíně se příkazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 1 T 10/2003, byl obviněný P. Č. pod bodem 1) výroku rozsudku uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., který měl po skutkové stránce spočívat v tom, „že dne 1. 12. 1998 převzal dle písemné smlouvy o opravě auta Fiat Punto od P. K., částku 25 000,- Kč, následující den peníze použil pro svou potřebu.“ Pod bodem 2) byl uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustil tím, že „při směně v baru - herně „U Š.“ v Č. B., mezi 14. 6. - 15. 6. 2002, si na výherním automatu pomocí svěřeného speciálního klíče nastavil postupně, bez zaplacení, kredit v částce 60 000,- Kč, způsobil tak V. M. škodu v této výši.“ Za tyto trestné činy mu byl podle § 250 odst. 2 tr. zák. s použitím § 35 odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný trest odnětí svobody ve výměře deseti měsíců, pro jehož výkon jej soud podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařadil do věznice s dozorem. Podle § 35 odst. 2 tr. zák. byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kolíně, sp. zn. 1 T 122/2002 ze dne 11. 10. 2002, v rozsahu týkajícím se obviněného, a současně i všechna další rozhodnutí, na tento zrušený výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále bylo rozhodnuto, že podle „§ 229 odst. 2 tr. ř.“ se poškozená P. K. odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O odvolání obviněného proti shora citovanému rozsudku rozhodl v druhém stupni Krajský soud v Praze usnesením ze dne 30. 12. 2003, sp. zn. 9 To 457/2003, jímž toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 30. 12. 2003 (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému usnesení odvolacího soudu podal obviněný následně dovolání, jímž napadl „všechny výroky“ tohoto rozhodnutí. Uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatel namítl, že v řízení byly sice provedeny potřebné důkazy a skutkový stav uspokojivě zjištěn, avšak soudy obou stupňů z něj shodně vyvodily nesprávné závěry o právní kvalifikaci jednání obviněného (dovolatele). K bodu 1) výroku o vině poukázal dovolatel na to, že předmětem útoku u trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák. je cizí věc, která byla pachateli svěřena. Podle názoru dovolatele v inkriminovaném případě nemohla mít povahu takové věci záloha na cenu opravy vozidla, která na podkladě uzavřené smlouvy představovala předem vyplacenou část odměny obviněného jako zhotovitele, k níž měl obviněný (dovolatel) plné dispoziční právo. V řízení přitom nevyšla najevo jakákoli skutečnost odůvodňující jiný závěr. Spor vzniklý mezi dovolatelem a poškozenou měl proto výlučně občanskoprávní povahu a měl být řešen v příslušném řízení. Dovolatel připomněl, že odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí naznačil možnost právní kvalifikace předmětného jednání jako trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák., aniž by ji však sám akceptoval. Ovšem ani tato alternativa hodnocení skutku nebyla podle dovolatele dostatečně podložena. Samotná skutečnost, že nepodnikal v oboru oprav motorových vozidel totiž nevyklučuje, že by tyto opravy provádět mohl. Poškozená se navíc musela nějakým způsobem dozvědět o možnosti opravit u dovolatele vozidlo, když sama uvedla, že teprve později se doslechla o jeho špatné pověsti jako automechanika. Nelze přehlédnout ani to, že si od něj vůz odvezla hned druhý den a tudíž úvahy o tom, co dovolatel hodlal (zamýšlel) vykonat či nevykonat, jsou pouze úvahami hypotetickými. Samotný fakt, že peníze poškozené nevydal, nemůže být sám o sobě důkazem o jeho úmyslu spáchat trestný čin.

K bodu 2) výroku o vině dovolatel konstatoval, že výherní automat nebyl nařízen tak, aby hráč musel před započítím hry do něj vložit mince či bankovky. Peněžní vklad nevložit do automatu, nýbrž obsluze, která nastavila potřebný kredit. Dovolatel, který jako zaměstnanec provozovatele výherního automatu zastupoval, si kredit nastavoval sám, přičemž lze připustit, že hru hrál způsobem neslučujícím se s vůlí provozovatele. Podstatné ovšem je, že předmětem jeho hry nebyly peníze, nýbrž kreditní body, které neměly žádný skutečný majetkový obsah. Prohrál tedy 60.000 bodů a nikoli 60.000,- Kč. Určení výše škody upravuje ustanovení § 89 odst. 12 tr. zák. a se zřetelem na tuto úpravu je nutné uvažovat o výši způsobené škody. Jestliže se dovolatel měl obohatit tím, co ušetřil nesplacením vkladu do hry, bylo třeba vycházet ze skutečné výše jeho majetkového zisku. Hra sama však žádnou objektivně vyčíslitelnou hodnotu nemá. Navíc nebylo zjištěno, že by si dovolatel nějakou částku vyplatil, či se o to alespoň pokusil. Dovolatel vyslovil přesvědčení, že provozovatel nemohl být po nějakou významnou dobu v omylu o prostředcích, které měl z provozu automatu skutečně získat. Jednáním dovolatele proto nemohlo dojít k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák., neboť kromě způsobení škody schází jak obohacení obviněného (dovolatele), tak i uvedení v omyl, a nebyl prokázán ani jeho úmysl. Podle dovolatele by se za určitých okolností mohlo jeho jednání blížit spíše trestnému činu neoprávněného užívání cizí věci, avšak ani zde by nedošlo beze zbytku k naplnění znaků této skutkové podstaty. Za daného stavu se pak lze plně přiklonit k verzi uplatněné v rámci jeho obhajoby, tj. že si v opilosti krátil čas hrou.

Dovolatel uplatnil výhrady rovněž proti výroku o trestu, když podle jeho názoru soudy nevezly v úvahu jakékoli polehčující okolnosti, ačkoliv sám po skutkové stránce své jednání uznal a projevil vůli napravit jeho následky. Poukázal rovněž na to, že u trestného činu zpronevěry byl trest ukládán po značném časovém odstupu od doby činu.

Vzhledem ke shora uvedeným důvodům obviněný v závěru svého dovolání navrhl, aby odvolací soud rozhodl rozsudkem tak, že se obžaloby zproštuje, popřípadě vydal usnesení, jímž by usnesení Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

K dovolání obviněného se za podmínek § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“) a uvedla, že podané dovolání lze považovat z obecných hledisek za přípustné, avšak dovolatelem uváděný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nekoresponduje s obsahem odůvodnění podání. Dovolatelem uváděné argumenty se totiž týkají výlučně hodnocení důkazů z hlediska právní kvalifikace a v závislosti na tom ukládání trestu. Námitky uplatněné v dovolání jsou navíc opakováním obhajoby obviněného (dovolatele) z řádného opravného prostředku (odvolání). Podle názoru státní zástupkyně se s těmito námitkami vypořádal ve svém rozhodnutí již soud druhého stupně a obviněný se v rámci mimořádného opravného prostředku domáhá pouze odlišného hodnocení důkazů soudy, tzn. „druhé odvolací instance“ s tím, že jde o výše zmiňovaný dovolací důvod. Za daného stavu dospěla státní zástupkyně k závěru, že dovolání bylo podáno z jiného důvodu, než je vyjmenován v ustanovení § 265b tr. ř. Navrhla proto, aby odvolací soud podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, a aby tak v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil v neveřejném zasedání.

Obviněný P. Č. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje obsahové a formální náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.), jemuž bylo dovolání obviněného soudem prvního stupně předloženo (doručeno) dne 19. 4. 2004, především zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. a shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., protože bylo rozhodnuto ve druhém stupni, dovolání napadá pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé a směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř. bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který je v dovolání odkazováno.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod není možné se domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Skutkové vady totiž nejsou důsledkem nesprávného hmotně právního názoru. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. proto bude především popis skutku obsažený v příslušném výroku napadeného rozhodnutí ve věci samé, popř. i další okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (především trestního, ale i jiných právních odvětví).

Z obsahu předcházejících odstavců je zřejmé, že pod shora uvedený dovolací důvod nelze podřadit ty námitky dovolatele týkající se výroků o vině pod body 1) a 2), jež směřují vůči způsobu hodnocení důkazů oběma soudy (§ 2 odst. 6 tr. ř.). Pokud dovolatel namítá existenci těchto vad a současně na základě vlastního přehodnocení provedené dokazování zčásti modifikuje soudy zjištěný skutkový stav, je nutno vycházet z toho, že se de facto (tj. na procesním základě) domáhá revize skutkových závěrů soudů obou stupňů, kterou však zákon s tímto dovolacím důvodem nespojuje. K tomu je třeba připomenout, že dovolatel je v souladu s § 265f odst. 1 tr. ř. na jedné straně povinen odkázat v dovolání jednak na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. ř., přičemž na straně druhé musí obsah konkrétně uplatněných dovolacích důvodů odpovídat důvodům předpokládaným v příslušném ustanovení zákona. V opačném případě nelze dovést, že se dovolání opírá o důvody podle § 265b odst. 1 tr. ř., byť je na příslušné zákonné ustanovení v dovolání formálně odkazováno (k těmto otázkám srov. přiměřeně např. rozhodnutí Ústavního soudu ve věcech sp.zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a IV. ÚS 449/03). Totéž platí i o námitkách dovolatele směřujícím proti výroku o trestu. Žádnou z nich pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit nelze a dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., s nímž zákon především spojuje dovolání proti výroku o trestu, uplatněn nebyl. Pokud by obviněný podal dovolání výlučně se shora uvedených důvodů, bylo by nutno je odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. jako dovolání podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Z hlediska uplatněného (hmotně právního) dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. považoval Nejvyšší soud podané dovolání za právně relevantní v té části, v níž dovolatel poukázal na to, že skutky uvedené v rozsudku soudu prvního stupně (resp. též skutková zjištění, z nichž oba soudy vycházely), nebylo pro nedostatek znaků skutkových podstat možno kvalifikovat jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. (bod 1/) ani jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. (bod 2/).

Jelikož za tohoto stavu Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání (jako celku) podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů (relevantně) uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. se dopustí pachatel, který ke škodě cizího majetku sebe nebo

jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli malou (tj. podle § 89 odst. 11 tr. zák. škodu ve výši nejméně 25 000 Kč). Jde o trestný čin úmyslný (§ 3 odst. 3, § 4 tr. zák.), přičemž podvodný úmysl zde musí být již v době jednání pachatele. K námitkám dovolatele je v obecné rovině především třeba poznamenat, že zákonný znak „uvede někoho v omyl“ je naplněn v případech, kdy pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Za „obohacení“ se považuje neoprávněné rozmnožení majetku (majetkových) práv pachatele, ať již jeho rozšířením nebo ušetřením nákladů. Činem způsobená škoda na cizím majetku je újma majetkové povahy, která spočívá jednak ve zmenšení cizího majetku, ale i v ušlém zisku, který představuje to, o co by jinak byl majetek oprávněně zvětšen.

Skutkový stav věci zjištěný po vyhodnocení provedených důkazů, jenž byl formulován (popsán) ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně a rozveden též v jeho odůvodnění (str. 3, druhý odstavec shora), obsahuje (podle výše konstatovaných kritérií) všechny základní skutkové okolnosti, jež ve svém souhrnu tvoří zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. V popisu skutku je v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř. uvedeno, v čem mělo spočívat konkrétní podvodné jednání dovolatele (uvedení někoho v omyl), vůči jakému subjektu směřovalo, jakým způsobem mělo dojít k obohacení dovolatele, který subjekt poškodil i jaká byla výše způsobené škody. Odvolací soud se ve svém rozhodnutí se závěry soudu prvního stupně ztotožnil. Podle názoru Nejvyššího soudu je nutno považovat za podstatné zjištění obou soudů, že jednání obviněného (dovolatele) spočívalo v tom, že pomocí svěřeného speciálního klíče neoprávněně (bez vědomí provozovatele) zasáhl do technického zařízení výherního hracího přístroje náležejícího jiné osobě v úmyslu uskutečnit na tomto přístroji hru bez vsazení k tomu potřebné finanční částky (srov. přiměřeně např. R 16/2002 SbRt.). V posuzovaném případě není přitom rozhodné, že obviněný (dovolatel) nevsadil určitou finanční částku v hotovosti, ale určitý počet tzv. kreditních bodů, které si na přístroji (jako obsluhující osoba) sám nastavil, a které následně prohrál, jestliže jiný hráč by jako ekvivalent každého kreditního bodu musel do hry vložit 1,- Kč. Ušlý zisk provozovatele proto nepředstavovaly kreditní body, nýbrž jejich ekvivalent v korunách, jenž v daném případě představuje způsobenou škodu. V ušetření nákladů, které by jinak musel obviněný (dovolatel) na hru vynaložit, je pak nutno spatřovat jeho obohacení. Námitkám dovolatele, že předmětný skutek postrádá náležitosti objektivní a subjektivní stránky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., jímž byl dovolatel uznán vinným pod bodem 2) rozsudku soudu prvního stupně, nelze tudíž přisvědčit. Nejvyšší soud proto v dané části neshledal podané dovolání v žádném směru opodstatněným.

Námitky dovolatele však Nejvyšší soud považoval za plně důvodné v té části dovolání, v níž dovolatel namítal nesprávné právní posouzení skutku uvedeného pod bodem 1) rozsudku soudu prvního stupně jako trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák.

Tohoto trestného činu se dopustí pachatel, který si присvojí cizí věc, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli malou (srov. § 89 odst. 11 tr. zák.). Věc je svěřena pachateli, jestliže mu je odevzdána do faktické moci (do držení) s tím, aby s věcí nakládal určitým způsobem. K prisvojení si cizí svěřené věci pak dojde takovým jednáním, naloží-li pachatel s věcí v rozporu s účelem svěřeni, a to způsobem, kterým maří základní účel svěřeni. V posuzovaném případě poukázal dovolatel na to, že předmětem trestného činu zpronevěry měla podle soudů obou stupňů být záloha ve výši 25.000,- Kč, kterou od poškozené přijal na základě smlouvy o provedení opravy jejího automobilu. Tento názor je podle dovolatele nesprávný, neboť poskytnutá záloha (jako v obdobných smluvních případech) ve skutečnosti představovala předem vyplacenou část jeho odměny. Z tohoto důvodu nemohla mít povahu cizí svěřené věci. To podle dovolatele dále znamená, že se nemohl dopustit trestného činu zpronevěry, a to ani v případě, že k uskutečnění opravy vozidla nakonec nedošlo a peníze (zálohu) poškozené nevrátil.

K výše uvedené námitce dovolatele je nejprve nutno uvést, že svěřenou věcí a předmětem útoku v případě trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák. mohou být i peníze předané oprávněnou osobou (např. jejich majitelem) jiné osobě k další dispozici s nimi, ovšem pouze za předpokladu, že tímto způsobem nepřejdou do majetku této osoby a nestanou se jejím příjmem. Pokud vznikne mezi takovými osobami právní vztah vyplývající z uzavřené smlouvy a předmětná finanční částka má povahu sjednané zálohy, je vždy nezbytné zjistit, o jaký typ smlouvy v daném případě jde. Jestliže například kupujícím nebylo dodáno zboží, které bylo předmětem kupní smlouvy (§ 588 a násl. OZ3), nebo v případě smlouvy o dílo (§ 631 a násl. OZ) zhotovitel objednané dílo neprovedl, může jít toliko o nesplnění závazku z takových smluv, pokud by ovšem nešlo o podvodné vylákání zálohy pod předstíranou záminkou dodání zboží nebo ve druhém případě o úmysl neprovést dílo vůbec a tímto způsobem se obohatit (srov. § 250 tr. zák.).

Ve věci obviněného (dovolatele) P. Č. soud prvního stupně zjistil, že mezi obviněným a poškozenou byla uzavřena smlouva o opravě jejího osobního automobilu, který byl obviněnému k tomuto účelu předán (svěřen). Obviněný současně převzal podle smlouvy i zálohu ve výši 25.000,- Kč. Soud dále zjistil, že ke sjednané opravě nedošlo, poškozená si své vozidlo vzala zpět, přičemž obviněný nevrátil (s výjimkou částky 500,- Kč) poskytnutou zálohu, ač o to byl opakovaně upomínán. Z odůvodnění rozsudku však v žádném směru nevyplývá, jak se soud vypořádal s

otázkami naznačenými v předcházejícím odstavci, zejména s tím, o jaký typ smlouvy se v posuzovaném případě jednalo, zda poskytnutá peněžní záloha (podle typu a obsahu uzavřené smlouvy) v daném případě byla či nebyla příjmem obviněného a (zda vedle svěřeného vozidla) mohla mít vůbec povahu cizí svěřené věci. Ve výše uvedených souvislostech se soud nezabýval ani zákonnými podmínkami pro odstoupení od smlouvy a v návaznosti na to nevyhodnotil, zda k naplnění zákonných znaků trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. nemohlo dojít ze strany obviněného pro případ, že poškozená důvodně odstoupila od smlouvy a oprávněně se domáhala vrácení zálohy 25.000,- Kč, kterou jí obviněný ve stanoveném termínu nevrátil.

Je tedy nutno přisvědčit argumentům dovolatele, že soud prvního stupně a následně ani odvolací soud (který se s jeho skutkovými a právními závěry ztotožnil) si ve vztahu k trestnému činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. náležitě neujasnily občanskoprávní podstatu věci. Nezabývaly se totiž charakterem smlouvy, kterou obviněný (dovolatel) s poškozenou v souvislosti s opravou jejího automobilu uzavřeli. Přesné zjištění typu uzavřené smlouvy je totiž rozhodující pro posouzení, zda ze strany obviněného (dovolatele) došlo ke spáchání výše uvedeného trestného činu, zejména ve vztahu k předmětu útoku.

Napadené rozhodnutí odvolacího soudu i rozhodnutí soudu prvního stupně jsou proto ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zatížena vadami, pro které výrok o vině dovolatele trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. nemůže obstát.

Nejvyšší soud proto z podnětu podaného dovolání napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2003, sp. zn. 9 To 457/2003, podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil v části, v níž bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání obviněného P. Č. proti výroku o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. V uvedeném výroku o vině, dále v celém výroku o trestu, jakož i ve výroku, jímž byla poškozená odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, pak Nejvyšší soud zrušil i rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 1 T 10/2003. Současně zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené části obou rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Nejvyšší soud dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a Okresnímu soudu v Kolíně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud své rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k povaze zjištěných vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

V novém řízení se Okresní soud v Kolíně bude muset v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu věci znovu zabývat, přičemž při svém rozhodování je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem k posuzování všech relevantních právních otázek, na které je v odůvodnění tohoto rozhodnutí podrobně poukazováno, a bude povinen též v potřebném rozsahu řízení doplnit (§ 265s odst. 1 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)